

רותי סמרטוטי מטיילת בנחל

כשצילה ערכה מסיבת תה בגן, מובן שכל הבובות היו מוזמנות. רותי סמרטוטי, חייל הבדיל, הבובה האינדיאנית וכל האחרות, אפילו ארבעת הבובות בגרוש ששכנו בקופסת חוטי התפירה.

אחרי המסיבה עם דובשניות וחלב הבובות היו מנומנמות, בכל אופן כך חשבה צילה, ולכן היא לקחה את כולן הביתה, פרט לרותי סמרטוטי. היא השכיבה אותן במיטות לשינת אחר הצהריים ולרותי סמרטוטי אמרה

להישאר בגן ולהמתין.
לרותי סמרטוטי לא היה מה לעשות. היא

חיכתה שצילה תחזור ובינתיים הביטה על הנמלים הקטנות שאכלו פירורי העוגיות שצילה זרקה להן. אך פתאום היא שמעה תיפוף רגליים קטנות. זה היה גור הכלבים פידו.

הגור רץ אל רותי סמרטוטי וסיבב את ראשו כשהסתכל עליה. אחר כך הושיט את רגליו הקדמיות ונבח ישר בפנים של רותי סמרטוטי. רותי סמרטוטי ניסתה להראות חמורה מאוד אך לא יכלה להסתיר את חיוכה המצוייר על פניה.

"את רוצה לשחק?" נבח פידו כשהוא מקפץ אל רותי סמרטוטי וחזרה.

ככל שרותי סמרטוטי חייכה יותר כך הגור השתולל יותר ובסוף תפס את השמלה של רותי סמרטוטי וגרר אותה בסבוב.

פידו נהנה מאוד, אך רותי סמרטוטי לא אהבה זאת. היא ניסתה לבעוט ולהתחמק כמה שרק יכלה, אך הגור חשב שהיא משחקת. הוא רץ איתה דרך פשפש הגינה ולאורך השביל שבשדה, וכל פעם עצר והעמיד פנים כאילו

באמת, כי זכר היטב כמה שרותי סמרטוטי
חיבבה אותו והצילה אותו מהכלבייה. זרם

המים נשא את
רותי סמרטוטי
ופידו יכול היה רק
לרוץ לאורך הזרם
אחריה ולנבוח.
אך רותי סמרטוטי
לא טבעה, אלא
צפה יפה על פני
המים כי הייתה
ממולאה בצמר גפן
נקי וטרי שלא ספג
מים במהירות.
אחרי זמן מה פידו
והגור השני

התעייפו מהריצה לאורך הגדה והגור השני
חזר לביתו, מנפנף בזנבו, כאילו לא עשה כל
דבר רע. אבל פידו חזר הביתה מבויש מאוד.
הוא הצטער נורא כי חשב שגרם לרותי
סמרטוטי לטבוע.

הוא כועס מאוד. וכל פעם כשעשה זאת הוא
ניער את רותי סמרטוטי כך שראשה דפק
באדמה "ראט-טאט-טאט" ואז היה זורק
אותה באוויר, שם היא הסתובבה פעמיים או
שלוש לפני שנפלה על הארץ.
תוך כדי כך רותי סמרטוטי אבדה את הסינור
שלה וחלק משערותיה השתחררו. כשפידו
התקרב אל הנחל גור שני בא לקראתו. "מה
מצאת?" שאל כשהוא מתקרב אל רותי
סמרטוטי.

"זו רותי סמרטוטי" ענה הגור "היא ואני
משחקים נהדר."

הוא חשב שרותי סמרטוטי באמת נהנית
כשהיא נגררת ונזרקת לאוויר, אך היא לא
נהנתה כלל. בכל אופן המשחק לא נמשך זמן
רב כי הגור השני תפס את שמלתה של רותי
סמרטוטי ורץ איתה על הגשר, ופידו אחריו.
באמצע הגשר הגורים התחילו למשוך את
רותי סמרטוטי הנה והנה ואיכשהו קרה
שרותי סמרטוטי נפלה מהגשר ישר לתוך
המים. הגורים הופתעו מאוד ופידו הצטער

הסינור בשביל, איפה שפידו והגור השני ניערו אותה, והמשיכו עד הנחל ולאורכו, עד שמצאו אותה.

כאשר אבא הוציא את רותי סמרטוטי מהמים צילה חיבקה אותה כל כך חזק שהמים זרמו על הסינור שלה. אך צילה שמחה שהם מצאו את רותי סמרטוטי ולא שמה לב לכך. היא רק רצה מהר הביתה, הורידה את כל בגדיה של רותי סמרטוטי ושמה אותה על הכסא האדום

אבל רותי סמרטוטי לא טבעה, בכלל לא. להפך, היא אפילו התחילה להירדם על פני

המים כי תנועת הזרם הייתה מרגיעה מאוד, כמעט כאילו צילה הייתה מנענעת אותה על ברכיה.

וכך, תוך שינה שקטה רותי סמרטוטי נישאה עם הזרם עד שהגיעה לבריכה, שם נתקעה באבן גדולה. היא ניסתה לטפס על האבן אך בינתיים המים נספגו היטב בגופה והייתה כבדה מאוד. זה הפריע לה לטפס והיא נשארה שם עד שצילה ואבא מצאו אותה. כי הם חיפשו אותה מאוד. הם מצאו שרידי

מול דלת התנור, ואחר כל הביאה את כל
הבובות וקראה להן סיפורי פיות, בזמן שרותי
סמרטוטי התייבשה.

כאשר רותי סמרטוטי הייתה כבר לגמרי
יבשה אמא אמרה שהעוגה כנראה כבר
מוכנה. היא הוציאה מהתנור עוגת שוקולד
נהדרת ונתנה לצילה כדי שתערוך שוב
מסיבת תה.

באותו הלילה, כשכולם כבר ישנו, רותי
סמרטוטי התרוממה במיטתה ואמרה לבובות
שהיו עדיין ערות "אני כל כך שמחה שבכלל
אין לי חשק לישון. אני חושבת שספגתי מים
עד כדי כך שלב הסוכרייה שלי נמס ומילא את
כל הגוף שלי. אני בכלל לא כועסת על פידו
ששיחק איתי בגסות כזו."

וכל יתר הבובות היו מאושרות גם הן, כי קל
מאוד להידבק באושר כאשר אוהבים זה את
זה ונעשים מתוקים בכל הגוף.